

Hvad vi kan give

»Vi er her for at hjælpe med at rense dammene,« sagde tante Nikki.

Aliya Jakeman
(Baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i USA.

»Er vi der snart?« Aliya klædede sig på benet, hvor hun var blevet stukket af en myg. De havde vandret i meget lang tid hen over lavasten. Aliya var ved at blive træt.

»Næsten,« sagde hendes lærer tante Nikki. »Og stol på mig. Det vil være det hele værd.«

Det var Aliya ikke så sikker på. De var på skoleudflugt til Kīholo, et naturreservat på Hawaiis Big Island. Aliya var spændt på at lære om dyrene og planterne på deres ø, men hun begyndte at blive nervøs. Hun var ny på øen, og hun kendte ikke så mange mennesker endnu. Alle de andre børn var ældre, og de lo sammen under hele vandreturen. Aliya gik tavs ved siden af dem. Hun ville gerne finde en ven, men hun vidste ikke hvordan.

Endelig nåede de frem til bugten. Idet de gik op over en sandbakke, kom fiskedammene til syne.

»Velkommen til Kīholo,« sagde tante Nikki.

Aliya kiggede sig omkring. Der var smukt her. Hendes lærer havde ret – vandreturen havde været det værd.

I de næste par timer lærte Aliya og hendes klassekammerater alt om reservatet. Aliya elskede at se fiskene svømme i vandet.

»Fiskedammene blev lavet, så nogle fisk kan blive fanget og taget fra dammen, mens andre bliver og vokser sig store og stærke. På denne måde bevares balancen, og der er altid nok fisk,« forklarede tante Nikki.

Efter frokost kaldte tante Nikki børnene hen til en af de større damme. »Okay, allesammen, tag et par handsker på. Vi er her for at hjælpe med at rense dammene.«

»Er det noget, vi skal?« spurgte en af Aliyas klassekammerater.

»Ja! En del af at besøge Kīholo er at arbejde sammen om at holde det rent. Det handler om, hvad vi kan give,« sagde tante Nikki.

Aliya glædede sig til at hjælpe. Hun tog handskerne på og begyndte at samle affald og trægrene op fra dammen.

En af hendes klassekammerater kom hen og stillede sig ved siden af hende. Aliya havde aldrig talt med hende før. Hun havde en pink t-shirt på.

Aliya følte sit hjerte banke. Hun ville gerne sige hej, men hun var nervøs. Hvad nu, hvis pigen syntes, hun var sær?

Så tænkte Aliya på, hvad tante Nikki havde sagt. *Det handler om, hvad vi kan give.* Aliya tog en dyb indånding og smilede. »Hej,« sagde hun. »Jeg kan godt lide din t-shirt.«

Pigen smilede. »Tak! Jeg hedder Zoe.«

»Mit navn er Aliya.«

Pigerne tilbragte resten af dagen med at tale og le, mens de samlede plastik og papir, som var blevet efterladt i dammene. Jo bedre Aliya lærte Zoe at kende, jo gladere blev hun. Zoe var så sød.

Da dagen var omme, lavede læreren et bål, som børnene kunne sidde omkring. Aliyas muskler var ømme efter at have rensede dammene.

»Aliya, kom her. Du skal simpelthen se det her!« Zoe løb over mod hende og viftede med armene, som tegn på, at Aliya skulle følge med. Aliya fulgte Zoe hen til en bro, der krydsede over dammene.

Under broen var der en stor skildpadde i det klare vand. Mindre skildpadder svømmede forbi.

Aliya smilede. Det var smukt! Hun og Zoe stod på broen, side om side, og Aliya følte sig fredfyldt. Det havde været hårdt at rense dammene, men nu kunne disse dyr blive ved med at leve trygt i deres hjem.

Aliya kiggede på Zoe. Hun havde også fået sig en ny ven, alt sammen fordi hun havde været modig nok til at sige hej. Aliya bad en lille bøn i hjertet. *Jeg takker dig, vor himmelske Fader, for denne smukke verden og for min nye ven. Tak for at du hjalp mig med at fokusere på, hvad jeg kunne give.*